

Arrest

nr. 68 031 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUL, loco advocaat S. SAROLEA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Ingoesje afkomst te zijn, geboren in 1966 te Krasno-Oktjabrskoje. U verklaarde afkomstig te zijn van Nesterovskaya. U gaf aan dat u in 2005 officieel gehuwd bent met (N. M.) (OV (...)) en dat u sinds uw huwelijk met hem problemen had gekend. Uw echtgenoot reisde na gevangen gehouden te zijn geweest van 1 februari 2007 tot 11 april 2007 door naar België waar hij op 17 april 2007 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Op 25 september 2007 werd uw echtgenoot door mij erkend als vluchteling. U gaf aan dat u omwille van de problemen van uw huidige echtgenoot uw land van herkomst had verlaten. U verklaarde dat uw echtgenoot samen met zijn vader rebellen had geholpen en dat u in september 2004 3 dagen werd opgepakt en ondervraagd over hun activiteiten. U werd omwille van uw echtgenoot meerdere malen lastig gevallen en gecontroleerd. U gaf aan dat militairen op 1 november 2007 een zuiveringsactie hielden in Nesterovskaya. U gaf aan dat een 20 tal militairen uw woning binnenvielen en controles deden. Tijdens deze controles werden uw dochters (M. Z.) (OV (...)) en (M. A.) (OV (...)) in de tuin lastig gevallen. De

militairen trokken de kledij van de meisjes af in de tuin. Uw buurman (R.) kwam tussenbeide en hij zorgde ervoor dat de militairen niet verder konden gaan met hun gedragingen. U beweerde dat deze zuiveringsactie de aanleiding was voor uw vertrek uit Ingoesjetië. U gaf aan dat u samen met uw gezin op 25 december 2007 asiel aanvraag bij de Poolse autoriteiten. U verklaarde bij de Poolse instanties dat u omwille van de problemen van uw man uw land van herkomst had verlaten en dat u met uw echtgenoot die in België verbleef herenigd wilde worden. U doorliep de Poolse procedure voor gezinshereniging. Op 11 maart 2009 verliet u Polen en u kwam diezelfde dag in België toe. U vroeg de volgende dag samen met uw dochter (A.) asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Uw dochter (Z.) kwam op 21 mei 2009 aan in België en zij vroeg op 29 mei 2009 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw reispaspoort en het reispaspoort van uw dochter (A.), uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw 4 jongste kinderen, de overlijdensakte van uw tweede echtgenoot, uw huwelijksakte, een beslissing van de Poolse asielinstanties, een kopie van jullie elektronische vliegtickets, Belgische medische attesten en een Belgisch medisch attest aangaande uw zoon (M.).

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, (N. M.) (OV (...)), (CGVS vrouw 11/08/2010 p.11), meer bepaald het feit dat hij samen met zijn vader in februari 2007 werd opgepakt en hij vastgehouden werd tot april 2007. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik echter een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen. Bijgevolg kan op basis van deze motieven ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève. U maakt verder evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan die zouden wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Op 25 september 2007 werd u door mij erkend als vluchteling. Gezien de informatie die ik echter sindsdien over u heb verkregen, besloot ik de geldigheid van de vluchtelingenstatus die u werd toegekend in heroverweging te nemen. U werd daarom voor nadere verklaringen uitgenodigd op het Commissariaat-generaal op 22 november 2010. Op basis van uw verklaringen en deze van uw echtgenote dd 11 augustus 2010 en 22 november 2010, waarbij u met de door mij verkregen informatie werd geconfronteerd, blijkt nu dat u onterecht de vluchtelingenstatus werd verleend. Er werden immers verschillende ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, alsook frappante inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Deze betreffen zowel uw verklaringen aangaande uw vader en uw arrestatie als uw verklaringen over uw huwelijk en uw kinderen.

U gaf aan dat u uw land van herkomst verlaten had omwille van uw arrestatie en deze van uw vader in februari 2007. U verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken en ook tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in 2007 dat u op 1 februari 2007 werd meegenomen en werd vastgehouden tot 11 april 2007. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over de activiteiten van uw vader. U vernam toen dat uw vader rebellen hielp met voedingsmiddelen, medicijnen en kledij maar u had hiervan geen weet en u verduidelijkte dat u nooit meereed met uw vader. U gaf tevens aan dat uw vader overleed op 2 februari 2007, wat ook blijkt uit de overlijdensakte die u voorlegde, en dat hij de volgende dag werd begraven (DVZ vraag 41 p.12, 14; CGVS 06/08/2007 p. 21). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt echter dat zij bij de Poolse asielinstanties verklaarde dat uw vader in april 2005 was overleden (Pools gehoor vrouw 22/09/2008). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde ze dan weer dat ze in maart 2007 van uw zus had vernomen dat uw vader, toen u in 2007 beschoten werd, vermoord werd (CGVS vrouw 11/8/2010 p. 6). Tevens beweerde uw vrouw tijdens haar verschillende interviews dat ze zeker sinds 2004 op de hoogte was dat niet alleen uw vader, maar ook u rebellen hielp en dat ze u hiermee confronteerde. Ze expliciteerde dat uw hulp aan de rebellen aanleiding gaf tot haar arrestatie in september 2004 (Pools gehoor vrouw 22/09/2008; CGVS vrouw 11/08/2010 p. 3; CGVS vrouw 22/11/2010 p.8). Geconfronteerd met al deze inconsistenties verklaarde u de informatie over de dood van uw vader van iemand anders te hebben vernomen en de overlijdensakte pas in België te hebben ontvangen. U beweerde voorts dat u nooit tegen uw vrouw melding had gemaakt van de activiteiten van uw vader en dat ze het mogelijks van iemand anders wist (CGVS man 22/11/2010 p. 15). Uw vrouw reageerde toen zij werd gewezen op deze ongerijmdheden dat ze ook in Polen niet wist wanneer uw vader was overleden (CGVS vrouw 22/11/2010 p.11). Deze uitleg volstaat echter geenszins om bovenstaande tegenstrijdigheden op te heffen, te meer daar ze raken aan de kern van uw asielrelaas. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij naar waarheid antwoordt op vragen van de bevoegde instanties bij wie hij om internationale bescherming verzoekt.

Bovendien moet opgemerkt worden dat uit de overlijdensakte van uw vader blijkt dat uw vader geboren werd in 1951 en overleed in 2007, dus op 56 jarige leeftijd. U verklaarde echter tijdens het interview van 22 november 2010 dat uw vader geboren werd in 1937 of 1939 waardoor hij bijgevolg 70 jaar zou moeten zijn geweest bij zijn overlijden (CGVS 22/11/2010 p. 15). Gewezen op dit markante verschil in leeftijd bij overlijden, antwoordde u dat het niet kon, daar u weet hoe oud uw vader zou moeten zijn (CGVS man 22/11/2010 p. 16). Uw uitleg weerlegt deze vaststellingen echter niet. Eveneens is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat op deze overlijdensakte, een officieel document, onder "plaats van overlijden" na "stad Grozny; Tsj. R." genoteerd staat dat de persoon in kwestie ernstige lichamelijke verwondingen vertoonde met tekenen van foltering. Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan de

authenticiteit van deze voorgelegde overlijdensakte, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven nog verder wordt aangetast.

Verder moet tevens vastgesteld worden dat uw echtgenote tijdens haar gehoor in augustus 2010 verklaarde dat ze u in de Russische Federatie de laatste keer had gezien (beg)in maart 2007. Even later wijzigde ze haar verklaringen en beweerde ze u voor het laatst te hebben gezien begin 2007 (CGVS vrouw 11/08/2010 p. 6). Echter, tijdens haar interview bij de Poolse autoriteiten gaf uw echtgenote dan weer aan dat ze u sinds, nota bene, 2004 niet meer had gezien (Pools gehoor 22/09/2008). De verklaringen van uw echtgenote over jullie laatste contact (beg)in maart 2007 zijn daarenboven niet verenigbaar met uw verklaringen dat u van 1 februari 2007 tot 11 april 2007 continu werd vastgehouden in een put en ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van deze feiten. Toen u hiermee werd geconfronteerd, verwees u naar de verklaringen van uw partner en wat er u was verteld (CGVS man 22/11/2010 p. 14), hetgeen geenszins kan volstaan als verklaring om ook deze ongerijmdheden op te heffen.

De omstandigheden aangaande uw arrestatie op 1 februari 2007 en de dood van uw vader behoren tot de kern van uw asielaanvraag aangezien deze arrestatie aan de basis ligt van de door u verklaarde vrees voor vervolging. Bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties ondermijnen dan ook op fundamentele wijze de door u verklaarde asielproblemen.

Aangaande het psychologisch rapport dat zich in uw dossier bevindt dient te worden aangestipt dat dit reeds dateert van augustus 2007 en bijgevolg niet als een weergave van uw actuele psychologische toestand anno 2010 kan worden beschouwd. Dit rapport betreft immers een momentopname die geen rekening houdt met de evolutie die u sindsdien hebt afgelegd. Hoewel in 2007 werd vastgesteld dat u uw cognitieve functies mogelijks niet meer onder controle zou hebben, dient er heden te worden vastgesteld dat de analyse van het recente gehoorverslag van november 2010 duidelijk laat zien dat uw antwoorden goed gestructureerd zijn, dat u alle vragen op een efficiënte en gedetailleerde wijze weet te beantwoorden en dat u antwoorden rijk zijn aan details, waardoor er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat u bij machte bent om uw asielrelaas op een autonome en functionele manier uiteen te zetten. Bovendien moet tevens vastgesteld worden dat u tot op heden geen recent medisch attest hebt voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat uw cognitieve functies, meer bepaald uw geheugencapaciteiten, op heden überhaupt zijn aangetast.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er eveneens ongerijmdheden werden vastgesteld in uw verklaringen aangaande uw huwelijk en uw kinderen. U verklaarde tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw burgerlijke staat ongehuwd was maar dat u eind 2005 wel traditioneel was gehuwd met (M. A.) (DVZ, vraag 10). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigde u dat u enkel traditioneel was gehuwd omdat uw ouders tegen het huwelijk waren omdat uw partner reeds eerder was gehuwd en uit dit huwelijk twee zonen had (CGVS 06/08/2007, p. 3,4). Uw echtgenote verklaarde van haar kant nochtans dat jullie op 25 maart 2005 te (N.) officieel zijn gehuwd en legde in dit verband jullie huwelijksakte voor (CGVS vrouw 11/08/2010, p.3). Tijdens uw gehoor in 2010 vermeldde u ineens ook dat u zowel traditioneel als wettelijk was getrouwd (CGVS 22/11/2010 p.4, 13). U gaf tijdens uw gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal in 2007 voorts aan dat u twee dochters had, genaamd (L.) en (K.) en dat uw vrouw twee zonen had uit een vorig huwelijk genaamd (K.) en (M.) (DVZ vraag 14; CGVS 06/08/2007 p. 5). Uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor in 2010 nochtans voordien twee maal gehuwd te zijn geweest en dat uit deze twee huwelijken twee dochters, (Z.) en (A.), en twee zonen, (K.) en (M.), werden geboren (CGVS vrouw 11/08/2010 p.3, 5). U werd tijdens uw gehoor op 22 november 2010 gewezen op de verklaringen van uw echtgenote en op het feit dat u in 2007 totaal geen melding had gemaakt van uw wettelijke huwelijk in 2005, noch van het eerste huwelijk van uw echtgenote, noch van de dochters die ze uit dit eerste huwelijk had. U reageerde door te zeggen dat u geen melding maakte van uw wettelijk huwelijk omdat u enkel het formulier had ondertekend en het niet zelf had afgehaald. U vervolgde dat u nooit over de twee dochters uit het eerste huwelijk van uw vrouw had gesproken omdat ze niet samenwoonden met jullie en u nooit had gedacht dat ze mee naar België zouden komen (CGVS man 22/11/2010 p. 12). Uw uitleg hierover is echter niet afdoende en weerlegt bovenstaande ongerijmdheden niet. Daar bovenstaande elementen betrekking hebben op uw persoonlijke en familiale levenssfeer, ondermijnen ze in verdere mate uw algehele geloofwaardigheid.

U slaagde er daarnaast niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. Nu verklaarde u weliswaar dat uw binnenlands paspoort werd afgenomen tijdens uw arrestatie op 1 februari 2007 (DVZ, vraag 20 en CGVS 06/08/2007, p. 8). Aangezien, zoals hierboven uitvoerig uiteengezet werd, geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de inbeslagname van uw binnenlands paspoort. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw geboorteakte blijkt dat u in de provincie Magadan in Rusland bent geboren, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder in de regio Rjazan, eveneens in Rusland, verblijft (CGVS 06/08/2007, p. 3)), een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Met betrekking tot uw reisroute verklaarde u dat u op 11 april 2007 vanuit Tsjetsjenië met de auto naar Kaliningrad hebt gereisd, waar u overstapte in een minibus die u naar België bracht. U reisde vanuit

Kaliningrad (Russische Federatie) naar België zonder in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument. U had immers enkel de overlijdensakte van uw vader bij zich. Uw geboorteakte, een attest waarin stond dat uw (binnenlands) paspoort in beslag was genomen evenals uw getuigschrift over uw middelbaar onderwijs had u in Kaliningrad aan uw oom meegegeven. U weet verder niet via welke landen noch via welke steden u van Kaliningrad naar België reisde (CGVS 06/08/2007, p. 6 en 7). Uw verklaringen over uw reisroute zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone zonder geldige reisdocumenten te betreden. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (DVZ, vraag 20 en CGVS 06/08/2007, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Voorts moet opgemerkt worden dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt.

Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, uw geboorteakte en uw schoolattest, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en uw schoolactiviteiten die door mij niet in twijfel getrokken worden. De overlijdensakte van uw vader werd reeds hierboven besproken en uitvoerig gemotiveerd.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook in het kader van de asielprocedure van uw echtgenote (M. A.) (OV (...)) en van uw stiefdochter (M. Z.) (OV (...)) en (M. A.) (OV (...)) door mij een weigeringsbeslissing werd genomen voor wat betreft zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus."

U verklaarde daarnaast dat u Ingoesjetië verliet omwille van de verschillende zuiveringsacties en controles die werden uitgevoerd, waarbij men op zoek ging naar uw echtgenoot. U gaf aan dat de directe aanleiding voor uw vertrek een zuiveringsactie op 1 november 2007 was. U verklaarde dat tijdens deze inval in uw woning (Z.) en (A.) werden lastig gevallen en dat hun kledij van hun lichaam werd getrokken (CGVS vrouw 11/08/2010, p. 11,12; 22/11/2010 p. 10). Er moet echter worden opgemerkt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan deze asielfeiten omwille van tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen uw verklaringen en die van uw dochters.

Zo gaf u aan dat op 1 november 2007 een zuiveringsactie plaatsvond en dat tijdens deze actie meerdere huizen werden gecontroleerd, waarvan de bewoners iets met de rebellen te maken hadden of hiervan verdacht werden. U gaf aan dat 20 gemaskerde militairen op die dag om 11 uur bij u binnenvielen. U verklaarde dat u in de tuin was toen deze militairen uw dochters (Z.) en (A.) lastig vielen en in de tuin hun kleren aftrokken. Uw buurman kwam tussenbeide door te roepen en dit heeft ervoor gezorgd dat de meisjes met rust werden gelaten. De meisjes kregen jassen van de burens om zich te bedekken (CGVS 11/08/2010 p. 12, 13). Er moet echter worden opgemerkt dat uw dochters een heel andere versie gaven van deze gebeurtenis. (Z.) verklaarde immers dat op 1 november 2007 om 4 à 5 uur 's morgens enkel jullie woning werd binnengevallen en dat dit gebeurde om uw echtgenoot te zoeken. (Z.) vermeldde dat zo een 30 à 40 militairen toen binnenvielen. (Z.) beweerde dat 10 of 15 personen haar en haar zus in de slaapkamer aanraakten en de nachtkledij scheurden. Zij beweerde dat

ze toen geroepen hadden en dat de buurman dit hoorde en dat hij samen met een buurvrouw de meisjes uit hun kamer ging halen. (Z.) verduidelijkte dat zij en haar zus door het raam naar buiten werden gegooid. Om hun lichaam te bedekken kregen de meisjes een deken en zo werden ze naar een woning in de buurt gebracht. Volgens (Z.) verbleef u toen in de huiskamer en werd u daar vastgehouden (CGVS (Z.) 12/08/2010 p. 9, 10). (A.) verklaarde dan weer zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal dat zij en haar zus (Z.) op 1 december 2007 bijna verkracht werden toen 6 personen het huis binnenvielen en 3 mannen haar slaapkamer en deze van (Z.) binnendrongen. (A.) gaf aan dat zij en haar zus nog in bed lagen en dat de mannen hun pyjama's hadden gescheurd. De buurman kwam de meisjes redden maar hij kwam nooit de kamer binnen. (A.) beweerde dat u in uw slaapkamer was op dat momenten dat u toen dit alles plaatsvond naar de slaapkamer van uw dochters ging en tegen de mannen zei dat ze moesten weggaan. Dit alles vond volgens (A.) plaats om 3 à 4 uur 's ochtends. Nadat de mannen waren weggegaan, vervolgde (A.) dat ze nog gehuild had en dat ze opnieuw was ingeslapen (CGVS (A.) 12/08/2010 p. 7, 8 en vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Zowel u als uw dochters werden geconfronteerd met deze uiteenlopende versies van hetzelfde incident. U reageerde door te wijzen op het feit dat dit niet de eerste keer was dat zo'n inval bij jullie thuis had plaatsgevonden, maar dat het wel de eerste keer was dat er een poging was tot aanranding (CGVS, p. 11). (Z.)'s uitleg was dat ze niet wist wat u had verklaard en dat uw verklaringen haar niet aanbelangen (CGVS (Z.) 12/08/2010 p. 11). (A.) reageerde bij confrontatie met uw versie door te zeggen dat er op een ander moment nog 20 mannen waren binnengevallen, namelijk een week later, en ze bevestigde bij confrontatie de versie van (Z.) en vermeldde dat ze het zich niet kon herinneren (CGVS (A.) 12/08/2010 p. 8). Door deze manifest verschillende versies betreffende hetzelfde incident dat u nota bene deed besluiten om uw land van herkomst te verlaten, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Het is voorts opvallend dat u over dit incident dat volgens uw verklaringen de directe aanleiding was om uw land van herkomst te ontvluchten, totaal geen melding maakte bij de Poolse autoriteiten. Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u dat u in Polen niet serieus werd genomen, dat u het niet nodig vond om het te zeggen en dat u het misschien niet meer wist en daarom niet gezegd had (CGVS 22/11/2010 p. 11), wat als uitleg geenszins kan overtuigen.

Ten overvloede moet worden vastgesteld dat ondanks uitgebreide opzoeken door Cedoca, de documentatiedienst van de Belgische asielinstanties, geen informatie werd teruggevonden over het door u aangehaalde incident, waaraan volgens uw verklaringen nochtans ruchtbaarheid werd gegeven. Zo verklaarde u dat veel mensen in uw buurt op de hoogte waren van dit incident (CGVS 11/08/2010, p. 13 en informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Terloops dient eveneens opgemerkt te worden dat u, die beweerde omwille van uw man vervolgd te worden door uw autoriteiten, zich na het door u aangehaalde incident van 1 november 2007 tot uw autoriteiten richtte voor het bekomen van officiële stempels over het verkrijgen van het Russische staatsburgerschap voor uw kinderen. Deze stempels werden immers op 14 december 2007 op de achterzijde van de geboorteaktes van uw vier jongste kinderen geplaatst (zie document 5 in groene map). Hierdoor wordt de door u verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten ernstig ondermijnd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw reispaspoort en het reispaspoort van uw dochter (A.), uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw 4 jongste kinderen, de overlijdensakte van uw tweede echtgenoot en uw huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist. De beslissing van de Poolse asielinstanties evenals de kopie van jullie elektronische vliegtickets geven weer dat u en uw kinderen in Polen asiel hebben aangevraagd en uw asielsdossier door de Poolse asielinstanties aan België werd overgedragen. Dit wordt evenmin door mij betwist. De Belgische medische attesten beschrijven een dieet, oefeningen en medicatie die u nodig zou hebben. Tevens geven ze aan dat u aanwezig was op een afspraak in de polikliniek van het Centre Hospitalier de Joliment-Lobbès op datum van 18 november 2009 en op 7 januari 2010. Uit deze medische attesten kan echter geen verband worden gelegd met uw asielrelaas.

De Belgische medische attesten aangaande uw zoon (M.) beschrijven weliswaar dat uw zoontje symptomen vertoont van post traumatische stress. Hoewel zeker begrip kan worden opgebracht voor de moeilijkheden die uw zoontje ondervindt, kan nergens uit deze medische documenten worden afgeleid dat zijn problemen het gevolg zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. In dit attest is immers enkel sprake van "l'histoire de la famille" zonder dat hier verder op wordt ingegaan.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook in het kader van de asielprocedure van uw dochters (M. Z.) en (M. A.) door mij een weigeringsbeslissing werd genomen voor wat betreft zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

grotendeels verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, N.M. {...}, wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 70 480.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 68 029 van 6 oktober 2011 de beslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot vernietigd. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

“2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 195 en van de artikelen 48/3, 48/5 en 57/6, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoeker wenst in eerste instantie te benadrukken dat hij bijna vier jaar na de feiten opnieuw werd ondervraagd. Sinds zijn aanhouding en foltering lijdt hij aan stress en depressie. Verzoeker stelt al jaren verslaafd te zijn aan drugs, wat invloed heeft op zijn geheugen. Ten gevolge hiervan vergeet hij belangrijke elementen, zoals de geboortedatum van zijn kinderen. Verzoeker verwijst naar een passage van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat hij verklaarde dat het niet gemakkelijk is zich gebeurtenissen te herinneren daar hij jaren geprobeerd heeft om te vergeten. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker tevens een attest van een arts waaruit blijkt dat hij momenteel in behandeling is voor zijn verslaving. Verzoeker voert verder aan dat in 2007 al bevestigd werd dat hij zijn cognitieve functies niet meer onder controle had. Tenslotte stelt verzoeker dat met zijn medische toestand rekening dient gehouden te worden, zeker wanneer de motivatie hoofdzakelijk op tegenstrijdigheden is gebaseerd. Zijn medische toestand kan de tegenstrijdigheden verklaren, zeker na bijna drie jaar verslaving aan drugs.

2.1.2. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn asielaanvraag op 25 augustus 2007 door psycholoog L. Quintyn, adviseur-expert van het departement asielinstanties bij de FOD Binnenlandse Zaken, aan een grondig psychologisch evaluatieonderzoek werd onderworpen. Uit dit evaluatieonderzoek bleek onder andere: “Een cocktail van de drie onderkende dynamieken zorgen dan voor een nogal indrukwekkende kliniek waarbij KV zijn emoties en cognitieve functies niet meer onder controle heeft, hij blijkbaar door al zijn reeds beperkte psychologische reserves zit, er tevens duidelijk sprake is van een (reactionele) depressie en zelfs paranoïde elementen {...}”. De conclusie van dit evaluatieonderzoek luidde dan ook als volgt: “Vrij spectaculaire psychopathologie die, naar mijn aanvoelen, een complexe etiologie heeft zoals hierboven beschreven en waarvan moet gesteld dat de gehele lijdensdrempel zeker niet gefingeerd is doch gekleurd is door zijn basispersoonlijkheid (dit kan hem dan ook niet verweten worden) en de afwezigheid van de klassieke culturele context waarop hij kon terugvallen. Ik meen te mogen bevestigen dat betrokkene inderdaad gegaan is door pijnlijke ervaringen, ‘waarschijnlijk’ zoals deze in het asielrelaas zijn aangebracht. De kans dat deze traumatische ervaringen de uitlokkende factor(en) geweest zijn van de actuele decompensatie lijkt me erg plausibel. Gezien deze complexe dynamiek van de lijdensdrempel moet m.i. tijdens de interviews rekening gehouden worden met de belangrijke psychische labiliteit van deze man. De kans dat hij, door interne spanning, zijn ‘mogelijkheden’ verliest is zeer reëel.”

2.1.3. Op 25 september 2007 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker. Naar aanleiding van de verklaringen van verzoekers echtgenote nadien heeft de commissaris-generaal echter diverse tegenstrijdigheden vastgesteld met verzoekers verklaringen in 2007 en werd verzoeker opnieuw uitgenodigd voor verhoor om hier alsnog duiding over te geven. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal is overgegaan tot de intrekking van het vluchtelingenstatuut van verzoeker, in hoofde gebaseerd is op tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote, alsook tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen.

2.1.4. Aangaande verzoekers psychische toestand motiveert de bestreden beslissing als volgt: “Aangaande het psychologisch rapport dat zich in uw dossier bevindt dient te worden aangestipt dat dit reeds dateert van augustus 2007 en bijgevolg niet als een weergave van uw actuele psychologische toestand anno 2010 kan worden beschouwd. Dit rapport betreft immers een momentopname die geen rekening houdt met de evolutie die u sindsdien hebt afgelegd. Hoewel in 2007 werd vastgesteld dat u uw cognitieve functies mogelijks niet meer onder controle zou hebben, dient er heden te worden vastgesteld dat de analyse van het recente gehoorverslag van november 2010 duidelijk laat zien dat uw

antwoorden goed gestructureerd zijn, dat u alle vragen op een efficiënte en gedetailleerde wijze weet te beantwoorden en dat u antwoorden rijk zijn aan details, waardoor er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat u bij machte bent om uw asielrelaas op een autonome en functionele manier uiteen te zetten. Bovendien moet tevens vastgesteld worden dat u tot op heden geen recent medisch attest hebt voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat uw cognitieve functies, meer bepaald uw geheugencapaciteiten, op heden überhaupt zijn aangetast.”

2.1.5. Deze motivering kan evenwel niet worden gevolgd. Immers blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier dat de cognitieve mogelijkheden van verzoeker bij zijn gehoor in 2007 zwaar waren aangetast zodat de commissaris-generaal geenszins kan terugvallen op deze verklaringen alsook de daarmee vastgestelde tegenstrijdigheden in latere verhoren van verzoeker en zijn echtgenote ten einde tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas te besluiten en alsnog de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken. Het gegeven dat het evaluatieverslag slechts een momentopname is kan niets afdoen aan het feit dat hieruit duidelijk blijkt dat op het moment van het gehoor in 2007 verzoekers cognitieve capaciteiten zwaar waren aangetast zodat dit van invloed is geweest op zijn verklaringen destijds.

Gelet op voorgaande interpretatiefout van de commissaris-generaal evenals het bij huidig verzoekschrift gevoegde medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds geheugenproblemen heeft doch de Raad in deze niet beschikt over gegevens betreffende de ernst van deze aandoening, meer in het bijzonder of een aantasting van dit cognitief geheugen dermate is dat verzoeker ook tijdens het later gehoor niet in staat zou zijn eenvoudige elementaire gegevens op een correcte en volledige wijze te reproduceren oordeelt de Raad, verwijzend naar artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet derhalve dat het hem onmogelijk is bij gebreke aan deze essentiële gegevens te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal.”

2.2. Derhalve dient ook de bestreden beslissing te worden vernietigd en de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER